

шенно подкосени нозѣ трупнахме се на скамейкитѣ. Никой пжтъ не бѣхъ се чувствувалъ толкова уморенъ. Колко врѣме сѣдѣхме въ храма — не зная, но помня, че обаянъ отъ полумрака, отъ тишината и прохладата, бѣхъ унесенъ дълбоко отъ съвсѣмъ невесели мисли, поводъ за които ми дадоха много статуи, издигнати по край стѣнитѣ на храма въ честь на разни побѣдители. Въ храма на мира и любовта издигнати паметници на лица, които сж се отличили съ това, че сж пролѣли много човѣческа кръвъ . . .

Излѣзохме на улицата. Прѣдъ зиналия полукръгъ на горящата фурна на да ли грѣе по-вече, отъ колкото грѣеха напеченитѣ камъни на лондонскитѣ улици въ този исключителенъ день. На кждѣ? Въ петмилионния градъ ние бѣхме безъ убѣжище, като въ пустиня. И както на пжтника въ Сахара, умирающъ отъ жажда, се прѣдставятъ прѣдъ очитѣ палмови градини и буйни водопади, тѣй и прѣдъ моитѣ очи се рисуваше миража на блѣстящитѣ парижски кафенета, съ безчисленни разхладителни питиета. Нищо подобно въ Лондонъ нѣма. Филаретъ въздишаше за американскитѣ аптеки. Влѣзохме за опитъ на двѣ-три мѣста, гдѣто продаваха ужъ разхладителни питиета, но пази Боже отъ английски вкусъ: даватъ ти почти топло пиво, и то да е пиво пакъ идѣ-дойди, ами горчивъ извѣтрѣлъ елъ (ale) и въ краенъ случай ще ти прѣдложатъ една бучка ледъ! Въ Чикаго г. Шоповъ ни даде адресъ на една българска търговска кжща въ Лондонъ. По плана намѣрихме улицата Mark Lane, близо до Лондонската кула (The Tower) и на най-горния етажъ въ една кжща, на дъното на коридора, на едни стѣклени врата прочетохме името на българина. „Да влѣземъ ли? Защо ще